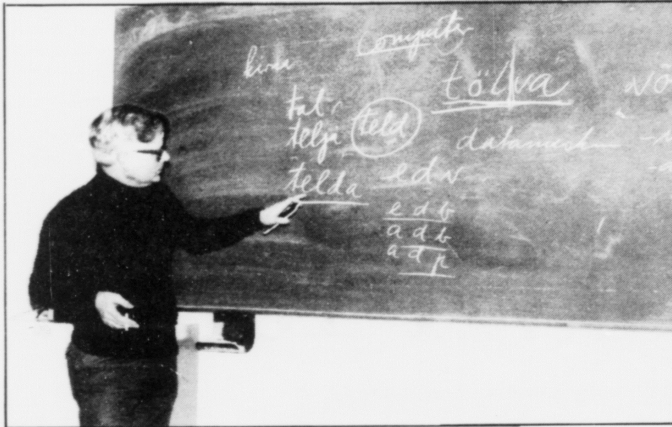

Stórir málfundur í Føroyum

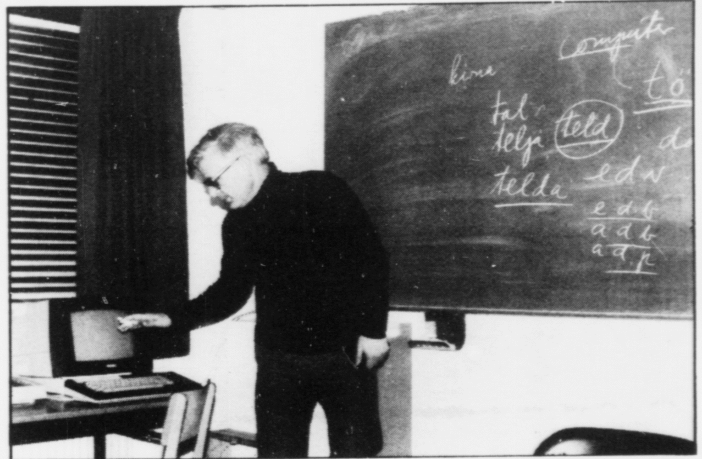
Dagarnar 9. — 12. august 1984 halda málnevndir og samsvarandi stovnar í øll

um Norðurlondum ársfund sin í Føroyum. Samstundis hevur Málstova

Norðurlanda (Nordisk språksekretariat) árliga stjórnarfund sin. Hetta er

Orðagerð á heimligum støði er eitt av evnunum, sum verður viðgjørt á málfundinum. Her er tað Jøhan H. W. Poulsen, málfrøðingur, sum greiðir frá nýggja orðinum »telda«, ið stendur fyri computara.

fyrsta ferðin, at tilíkur fundur hevur verið her á landi.

Málnevndirnar — tann elsta teirra er tann svenska, stovnað í 1944 — hava til endamáls at veita almennum stovnum og einstaklingum ráð og leiðbeining í málsligum spurningum og at fáa til vega hjálparamboð til málrokt, eitt nú rættskirvingarbøkur. Frá fyrstu ferð hava málnevndirnar í teimum ymsu Norðurlundum havt samstarv sínámillum, og fastur tættur í hesum samstarvi er ein felagsfundur um árið til skiftis í teimum ymsu londunum, og nú er so røðin komin at Málstovni Føroya Fróðskaparfelags og málnevnd hansara at skipa fyri fundinum.

Til at stimbra málsliga samstarvið millum Norð-

urlond setti Norðurlandaráðið í 1978 á stovn Málstovu Norðurlanda, sum frá byrjan hevur havt sæti í Oslo. Málstovan er stýrd av stjórn við limum, sum umboða øll mál í Norðurlondum, t.e. danskt, finskt, føroyskt, grønlandskt, norskt, sámiskt og svenskt. Stjórnarfundur verður altíð hildin í sambandi við árliga málfundin.

Á málfundinum verða tiknir til umrøðu spurningar, ið hava áhuga hjá øllum nevndum og stovnum. Á fundi í Rorås í Noregi í fyrra árið var høvuðsevnið »staving av fremmandaðorðum«, og í fjør í Svøríki »Hvat krevur málroktin av málvisindunum?« Høvuðsevnið á fundinum her í Føroyum verður »orðagerð á heimligum støði«, eitt evni, sum ivaleyst fer at vekja

livligt kjak. Eisini verður lagt fram uppskot um samnorðurlenska rannsóknarverkætlan við ti endamáli at kanna eftir, hvussu tikið verður við teimum ráðum, sum málnevndirnar leggja.

Til at kunna fólk her á landi við málsliga ráðgevingararbeiðið í Norðurlondum og norðurlenska samstarvið á hesum øki verður ein almennur fyrilestur hildin um evnið í Norðurlandahúsinum hóskvöldið 9. august kl. 20. Fil. lic. Mikael Reuter, sum starvast hjá svensku málnevndini í Finnlandi, heldur fyrilestur. Umboð frá øllum málnevndunum verða hjásett. Høvi verður at seta roðaranum og hinum umboðunum spurningar um hetta áhugaverda evnið.

Leikhúskabarettin:

Skemtilig — — men ov drúgv

Eins og seinasta ár skipaði Havnar Sjonleikarfelag fyri ólavsekuskemti í Sjonleikarhúsinum.

Siðan miðskeiðis í 20-unum hevur hetta verið fastur tættur í ólavsekushaldinu, tó at tað hava verið studentar, sum hava roynt seg, og tá við øðrvísi innihaldi.

Hóast øll vita, at ólavsekan er hvørt ár tann 28. og 29. juli, so verður helst drálað ov leingi við fyrirleikunum. Hetta hevur ivaleyst eisini verið veruleiki í ár, tí kabarettin var ov drúgv, og hevði við sær óneyðug kut, sum høvdu gjørt kabarettina áhugaverdari, um tey als ikki vóru tikin við. Kabarettin vardi í stivar tveir tímar! Á ólavseku hevur eingin

stundir at leiðast ella at spilla eina løtu. Alt gongur við rúkandi ferð, og helst vil ein ikki lata eina løtu fara til spillis, um nóg mikið skal fáast við. Tí riggar tað betur, um framfærslur og framsýningar bert eru til ein »fraskan visitt«. Ein tími ella fimm korter er nóg mikið til at hvíla sær beinini og hava eina skemtiliga løtu á ólavseku í Sjonleikarhúsinum.

Heili 23 ymisk leikbrot vóru á kabarettini, og hóast tí heldur, at ólavsekuskemt skal mynda tað, sum er farið fram í árinum, og okkurt skemtiligt afturat, so var í ár ov mikið av tilfari, sum á ongan hátt hevði við kabarett ella ólavseku at

gera. Í hesum var Dario Fo smáleikurin »Kvidni stjórin«. Eg havi ikki sæð hann áður, men hevði heldur ikki roknað við at siggja hann á palli um ólavsekuna, so tað kendist eitt sindur við síðina av, at siggja slíka framfærslu. — Ikki tí, hon var bæði skemtilig og við ávisum álvarsligum íblandað, — so sum Dari Fo altíð dugir at fáa fram, men ikki á ólavseku.

Annar partur var yrkingin »Kata — ein seinkaður nekrologur«, sum hóskaði betur, hóast álvarsliga innihaldið, — kanska tí hetta er føroyskt tilfar, við innihaldi, sum vit øll kenna? — bert fyrri at gera eina samanbering. Kanska er tað nakað

um, at »genkendelsens glæde er størst«, ið hvussu so er leikti Lina Larsen eins og seinasta ár, vaskikona í Tinganesi, — við nýggjum orðum sjálvandi. Tað hendir so nógv í Tinganesi, so har er altíð lætt at finna tilfar. Kári Petersen hevur smíðað sær ein persón, sum hann eisini nýtti á seinastu leikhúskabarett, — í stuttum brókum, kolli á høvðinum og einum pappborðiski í hondini, har teksturin stendur á. Hesir báðir brotpartar vóru aktuelt tilfar, — bert fáar dagar gamalt, men ivasamt er, um ikki tilfarið hevði verið betur egnað, um tað varð latið í nýggjan ham.

Annar partur var um tá tíðindafólk og politikarar fóru niðan í Mjerkadal at kanna radarstöðina. Hon var serstakliga væl fráfarin og nógv gjøldur varð gjørt burtúr, at tað var meira umráðandi at sleppa í kantinuna har uppi, enn at kanna veruligar lurtstöðir o.a.

Framhald á síðu 13

Serligt hesaferð var, at Havnar Sjonleikarfelag hevði gjørt eina leikskrá, sum í mun til undanfarnu ár, hevði skemtiligt, sum tú kundi lesa, meðan tú biðaði eftir sýningini